

Folketingets Kulturudvalg
Christiansborg
1240 København K

Kulturministeren

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Tlf : 33 92 33 70
E-mail : kum@kum.dk
Web : www.kum.dk

5. februar 2020

Folketingets Kulturudvalg har den 8. januar 2020, efter ønske fra ikke-medlem af udvalget Kristian Pihl Lorentzen (V), stillet mig følgende spørgsmål, nr. 81 (Alm. del), som jeg hermed besvarer.

Spørgsmål:

Vil ministeren kommentere skrivelse fra EU- Kommissionen af 13. april 2011 til Dansk Møllerforening om, hvorvidt vandrammedirektivet muliggør juridiske redskaber, der beskytter de kulturhistoriske vandmøller, jf. KUU alm. del – bilag 69?

Svar:

Det overordnede ansvar for implementeringen af EU's vandrammedirektiv i Danmark henhører under Miljø- og Fødevareministeriet.

Jeg har derfor forespurgt i Miljø- og Fødevareministeriet, der oplyser følgende:

”Det er korrekt, at vandrammedirektivet giver medlemslandene et vist skøn ved fastlæggelsen af de foranstaltninger, der skal sikre, at direktivets mål bliver nået. Direktivet kræver ikke nødvendigvis, at vandområder, der f.eks. er modificeret af hensyn til vandmølle drift, skal restaureres på en måde, som betyder, at mølledriften mv. må ophøre eller væsentligt begrænses på grund af den fysiske påvirkning af vandområderne.

Vandrammedirektivets rammebetingelser for vandplanlægningen er implementeret i dansk ret ved lov om vandplanlægning. Bl.a. er vandrammedirektivets artikel 4, stk. 3, hvorefter vandområder kan udpeges som kunstige eller stærkt modificerede, hvis særlige betingelser er til stede, implementeret ved lovens § 9.

Det betyder bl.a., at hvis en ændring af et vandområdes fysiske (hydromorfologiske) karakteristika vil have betydelige negative indvirkninger på bl.a. kulturhistoriske interesser som f.eks. kulturhistoriske vandmøller, kan vandområdet som udgangspunkt

udpeges som kunstigt eller stærkt modificeret. Målet, der gælder for udpegede kunstige eller stærkt modificerede vandområder, er et godt økologisk potentiale og god kemisk tilstand. Dette medfører bl.a., at der kun vil skulle gennemføres en fysisk indsats, som ikke vil have betydelige negative indvirkninger på kulturhistoriske interesser.

Hvis et vandområde eller tilstødende vandområder har eller kan nå god tilstand uden behov for fysisk restaurering, selv om vandområderne f.eks. er modificeret af hensyn til vandmølle drift, vil der ikke være krav om, at mølledriften mv. skal ophøre eller begrænses på grund af den fysiske påvirkning af vandområderne.”

Herudover kan jeg tilføje, at vandløbsloven indeholder en bestemmelse om, at vandløbsrestaurering ikke kan gennemføres, hvis der derved tilsidesættes væsentlige kulturhistoriske interesser. Det er kommunerne, der som vandløbsmyndighed skal foretage den konkrete vurdering af balancen mellem natur- og miljømæssige interesser og kulturhistoriske interesser, jf. mit svar på KUU spørgsmål 80.

Joy Mogensen